

TES⁺VÉREK

a Budapest József Utcái Baptista Gyülekezet lapja

XXIV. évfolyam 9. szám

2014. október

„Felírom rá...”

Jel 3,12

A józsefvárosi öreg bérház régi lövedékektől sebzett homlokzata egy közösség sorsáról beszél. A valaha diszkrét bájjal pompázó, épp egy évszázada elkészült épület egy közösség álmát, céljait, elszánt élni akarását mondja el. Az eltelt idő, a két világégés, majd az '56-os forradalom, amelynek gócpontja volt a nyolcadik kerület, nemcsak a rideg falakon, hanem az érző emberi életéken és az evangéliumért élni akaró közösségeken is otthagya a nyomát kőbe, húsba, életbevágóan.

Ezért nem pusztá emlékezés ez az ünneplés számunkra, hanem afféle tükörbe nézés, szembesülés azzal, kik vagyunk, mivé lettünk, akiknek az élete meghatározóan kötődött itt Istenhez, egymáshoz, régiekhez és az ígéret új nemzedékeihez.

Először is ott az örökség bennünk, kitörölhetetlen nyoma a mindenre elszánt alapító hitelódeinknek, akiknek mi lassan elfeledjük a nevét is, ha ők nincsenek egy évszázada helyükön hitben és bölcsességben, kitartásban és erő feletti áldozatvállalásban, ma mi sem vagyunk. Majd azok, akik befogadtak idegenné vált egykori magyar földről érkezőket, hogy ott hont találjanak lélekben az Isten népe között. Aztán, amikor megfogytunk az újabb háború forгатagában, mégsem fogytunk el, mert valakik nem adták fel a

hitet és a fáradozást a lelkek megmentéséért és megtartásáért égve. Aztán elvették tőlünk, mert olyan szelek fújtak, mindent kitépő orkán módjára, ezt a helyet is, alig több, mint tizedét hagyva az ősök veritékes munkájával szerzett otthonnak. Akik maradtak, nem csüggedtek el, mert a hitet nem lehet elvenni attól, akinek van. A pusztai vándorlás éveit élte át a közösség és vezetői, de túlélte azt. Új korszak nyílt, új reménnyel, olykor csábító illúziókkal, de tagadhatatlan új lehetőségekkel. És nem fogyatkoztunk el, új életeket szült a régi keresztelő medence, ahol vallást tettek hitről, új életéről, reménységről.

Megérkeztünk a jelenhez, amely egy nem kevésbé izgalmas, rengeteg kérdéssel, kihívással teli út újabb szakasza a mostani hívőknek és közösségüknek. Mi lesz a jövőnk, sorsa épületünknek, gyülekezetünknek? Maradunk itt, de hogyan, merre tovább, Isten vándorló népe? A titkok fátylát nem tudjuk fellebbenteni. Csak azt látjuk, amit életünkre ír Isten ujja. Olykor azt jelzi, hogy valami lényegesbe híjával találtattunk előtte, hűséges élet, személyválogatás nélküli testvérszeretet, a Lélek egysége, buzgóság a hit megvallásáért, megtartásáért.

Mégis itt vagyunk. Mi vagyunk azok. Mintha lenne rajtunk egy titokzatos jel, amit megláttak a korok pusztító gigásza, és megkímélték életünket. Nem árthattak nekünk, mint

sok hozzánk közel álló közösségnek. Egyedül Istené az érdem, a dicsőség, hogy vagyunk, szép és új kápolnában magasztalhatjuk Őt, mert rajtunk tartja kezét, megjelölt, mint szolgáját, akit nem mozdíthat ki senki, amíg be nem tölti küldetését.

Már csak egy vágyunk maradt: amikor trónja előtt állunk egykor a régi és a még ismeretlen hittestvéreinkkel együtt, egy jelet tegyen ránk Urunk, Krisztus jelét s tartson meg örök templomában.

Ujvári Ferenc

Hála

**Uram! Szavamnak nincs dallama,
zengő hangon Hozzád szóljak.
A nyelvem nem ékesen szóló,
Hogy hallatlan imákat mondjak.
Ezüstöt s aranyat nem hozhatok,
Hiszen, Nálad gazdagabb nincs,
Tied minden e nagy világon,
Értéked mérhetetlen kincs.**

**De néma ajkam többet beszél,
Mit legszebb szavam elmondhatna,
Szemem nedves, a könnytől csillog.
Mint napkeltén virágharmatja.
A szívem, Uram! gyermek hangján
Igaz, őszinte szót rebeg.
„Hála!... Uram, mindenért „Hála”!
S ez minden kincsnél több Neked.**

(Balogh Debóra füzetéből, Kolozsvár)

NÉHÁNY GONDOLAT A HÁLAADÁSRÓL

**„Mindenkor örüljete, szüntelen
imádkozzatok, mindenért hálát adjatok
mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus
által a ti javatokra.” (I Thessz 5 : 16 – 18)**

HÁLA = jól élni a kegyelemmel.

HÁLAADÁS = annyit jelent, mint föltekinteni az adományról az adományozóra és örülni jóságának! Annyi mindent kaptunk Istentől mindennap, hogy az a legkevesebb, ha egy évben egyszer **HÁLAADÓNAPON** felé fordulunk, és megpróbáljuk elrebegni

köszönetünket mindenért. Ilyenkor gyülekezeteinkben jelképesen **HÁLAOLTÁRT** építünk. Erről az oltárról nem hiányozhat a Biblia, a keresztség, a kenyér, a víz, zöldség és gyümölcs. Egyszerre adunk hálát mind a lelki, mind a testi javakért. Mindkettő nagyon fontos, hisz az életet jelentik a mi számunkra. A testi életet ugyanúgy, mint a lelki életet!

Már az Ószövetségben is voltak Istennek parancsai, rendelkezései. Ilyen rendelkezése volt, hogy Izrael minden évben kötelezően tartson meg három ünnepet (*III Móz 23:14 – 16*). A három fő ünnep a következő volt:

- megemlékezni és hálát adni a szabadulásért és kiválasztásért Egyiptomból,
- hálát adni Istennek aratáskor,
- hálát adni betakarításkor.

Mi, újszövetségi emberek is hálával kell legyünk mindezekért. Nem csak az anyagi javakért kell hálát mondjunk, hanem a szabadulásért, az életért (lelki életért), az aratásért, amit maga az Úr végez köztünk és azért, hogy az Ő aratásában mi is munkatársai lehetünk. Szívesen használ minket.

Annyi és annyi okunk van a hála. Többek között egymásért és testvéreinkért is hálásak lehetünk. Pál apostol is, mikor leveleiben köszönti a gyülekezetet, akkor mindig hálát ad érettük. **Nézzük meg gyülekezetenként miért hálás:**

- *rómaiakért (Rm 1:8)* – hogy a hitüknek az egész világon híre van.
- *korinthusiakért (I Kor 1:4,5)* – a kegyelemért, ami által meggazdagodtak.
- *efézusiakért (Ef 1:3)* – a lelki áldásokért, amivel megáldotta Isten a gyülekezetet.
- *filippibeliekért (Fil 1:3 – 5)* – mert közösséget vállaltak az evangéliummal az első naptól fogva.
- *kolossébeliekért (Kol 1:3 – 6)* – a hitükért, a szeretetért amely minden

szent iránt él bennük, a reménységért és a gyümölcsöző életért.

- *thesszalonikaiakért (I Thessz 1:2 – 4)* – hitért, szeretetért, a reménységükért, állhatatosságukért, hogy örömmel fogadták az igét; *(II Thessz 1:3 – 4)* – a hitükért, és szeretetért mely bennük folyton nő, és más gyülekezet számára dicsekvésre méltók, példák.
- *Timótheusért* – a benne lévő ajándékokért, a lélekért, amely erővel munkálkodik benne, és a képmutatás nélküli hitért.
- *Filemonért* – a szeretetért, hitéért, vigasztaló készségeért, hogy sok hívő szíve felüdült általa.

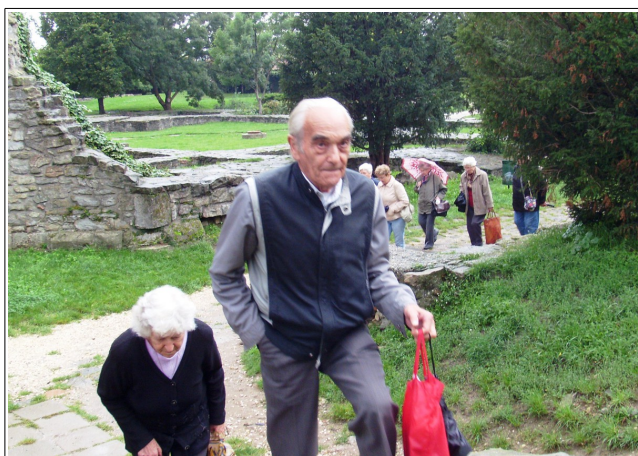
Mennyi sok jó tulajdonság, amit Pál a gyülekezet tagjaiban és testvéreiben látott! De jó lenne, ha ezen tulajdonságokat mi is felfedoznánk egymásban! És még ettől is jobb lenne, ha mindezekért hálások is lehetnénk Istennek. Élünk neki tetsző hálás életet!

Kiss Frigyes

Gyülekezeti életképek, beszámolók

A NYUGDÍJAS KLUB KIRÁNDULÁSA

Szeptember 11-én, dacolva az esős idővel, 15-en kirándultunk Tatára. Huszta testvérék gondos előkészítése folyamán

Tata-Tóvároskert állomásnál városnéző kis vonat várt ránk, és kellemes kirándulásban volt részünk. A finom és olcsó ebéd után a tóparton kis hajóra

szálltunk, és kb. 1 órán át hajókáztunk. Érdekes volt hallani, hogy a tó vizét minden ősszel leengedik és tavasszal újra feltöltik. Itt telelnek a védett madarak.

Ezután a vár múzeumát látogattuk meg, ahol sok régiséget láttunk, és az Eszterházy családdal kapcsolatos ismereteinket bővíthettük. Az esős idő miatt a tervezettnél kicsit korábban jöttünk haza, de mindannyian örültünk a kirándulásnak.

Tarnainé Erika

Szeptember 21-én elbúcsúzott gyülekezetünkől Tisza Attila lelkipásztor és felesége, akik a jövőben a Miskolc Belvárosi Baptista Gyülekezetben teljesít szolgálatot.

Liptai Gábor

Szeptember 28-án a Veresegyházi Baptista Gyülekezet hálaadó napján igét hirdetett Ujvári Ferenc, gyülekezetünk lelkipásztora, fiataljaink pedig bizonyosságot tettek és dicsőítő énekekkel szolgáltak a közösségben.

Liptai Gábor

Innen – onnan

I M A

Egy éjjel az édesapa meghallotta, hogy a fia imádkozik: "Édes Istenem, add, hogy olyan ember legyek, mint amilyen az édesapám!" Mikor az édesapa ezt meghallotta, egy könnycsepp csordult le az arcán, és így kezdett el imádkozni: "Jó Uram, add, hogy olyan ember legyek, mint amilyennek a fiam lát engem..."

H.A.

A NAGY TITOK

Úgy járni életünket, hogy ne kopjunk el. Erre az olyan ember képes, aki nem az embereket és a tényeket listázza fel, hanem minden élményét önmagára vetíti vissza, és a dolgok végső okát Istennel való belső kapcsolatában keresi. Aki saját megtisztulásán munkálkodik, attól senki sem rabolhatja el eszméit. A jóság és igazság eszméjének hatalmát belső világában éli át. Ha úgy látja is, hogy túl kevés az, amit ebből kifelé tud árasztani, mégis tudja, hogy hatása attól függ, mennyire tiszta szívében. Az eredmény talán még nem mutatkozik, vagy rejtve marad a szeme előtt. Ez nem baj, ahol erő van, az hat is. A nap egyetlen sugara sem vész kárba, de a növények, miközben rájuk árad a napsugár, idő kell a sarjadáshoz, és aki vet, nem mindig éri meg az aratást. Minden értékes hatás a hit táplálta cselekedetekből származik... Soha nem szabad eltompulnunk. Akkor járunk az igazságban, ha a konfliktusokat egyre mélyebben éljük át – és egyre gyermekibb hittel fogadjuk.

Albert Schweitzer

K É T T E S T V É R

Két testvér dolgozott együtt a családi farmon. Az egyik nős, családós, a másik agglegény. A termésen és a hasz-

non mindig megosztottak fele-fele arányban.

Egyszer aztán az egyedülálló fivér elgondolkozott: nem igazság, hogy egyformán osszuk el a termést, meg a nyereséget. Nekem egymagamnak sokkal kevesebb kell. Így aztán minden éjszaka kilapátolt egy zsákra való gabonát a saját magtárából, átlopakodott a két házat elválasztó földdarabon, és a bátyja magtárjába zúdította a gabonát.

Eközben a másik így okoskodott: Nem igazság, hogy egyformán osztjuk el a termést, meg a nyereséget. Végére is nekem itt a feleségem, a gyerekeim, ők majd gondoskodnak rólam, ha megöregszem. Az öcsémnek senkije sincs, neki takarékoskodni kell öreg napjaira. Ezért hát az éj leple alatt mindig átcipelt egy zsáknyi gabonát öccse magtárába, és ott kiöntötte.

Éveken át mindketten értetlenül vakargatták a fejüket, mert a gabonájuk nem fogyott... Egy sötét éjjel aztán egymásba botlottak. Lassan ledobták a zsákokat és összeölelkeztek.

Közreadta: H.A.

„Nagy dolgokat tenni nem tudunk, csak kicsiket, nagy szeretettel.” (Teréz anya)

NEM CSÜGGEDEK

Nem csüggedek, ha Jézus van velem,
Őt nézem és követem szüntelen,
Mert tudom, hogy Ő nyújt nekem kezet,
biztosan a jó ösvényen vezet,
melyen járva elérem célomat,
Az én Égi, örök otthonomat.
De míg e földön itt kell lennem,
segíts Uram akarod tennem!
Amikor a sátán támad engem,
akkor is csak Tehozzád zengjen.
Adj erőt, hogy mindenkor megálljak
és én soha hűtlenné ne váljak!
Nem csüggedek, ha végzem itt, Utam,
ha érzem, hogy mellettem vagy, Uram.
Nem rémít el engemet a halál,

ha a lelkem benned békét talál.
 Ha majd egyszer mennybe viszel engem,
 Dicsénekem ott örökké zengem!
(Németh Györgyné, Emmi néni)

CSODÁLATOS ÉLETMENTÉS

Toulon kikötőjében csavargott egy részeg ember. Rongyos kabátjába egy szőke, 4 év körüli fiúcska kapaszkodott: aki alig tudta követni a puffadt, piros arcú, összekuszált hajú embert. Hiába szólt a fiú az apjának: - Már nem bírom tovább, a lábam és a hasam fáj, tegnap óta nem ettem. Csak egy darabka kenyeret kérek, papa!

- Csöndben légy végre! - vetette oda keményen az apa. - Fald fel a köveket, ha éhes vagy!

A gyermek elhallgatott. Már gyakran tapasztalta, hogy mi történt, amikor az apja ittas volt. De az éhség gyötörte, ezért újra kiáltott az apjának: - Papa, csak egy darabka kenyeret, csak egy egész kicsit!

Felelet helyett az apa ellökte magától a gyermeket, és tántorogva ment tovább. A fiúcska még mindig kapaszkodott az apja ruhájába, és halkán mormolta: „Édes Istenem, adj nekem kenyeret!” Végül nem tudott tovább menni. Újra megkísérelt valamit kérni, erre az apja rettenetes szitkozódással a tengerbe hajította a gyermeket. A fiú csakhamar feljött a víz felszínére, és megtartotta magát a víz felett egy úszó fában. Ebben a pillanatban húzott el mellette egy angol hadihajó. A tengerészek meglátták a gyermeket a fagerendán. Gyorsan egy csónakot engedtek a vízre az erejét vesztő, süllyedő fiúhoz. Erős tengerészkezek megragadták és kimentették őt. A hajón a legénység körülvette. Mindegyikük tudni akarta, hogy honnét jött és hogy hívják.

- Jakab a nevem - mondta a fiú, és elmondta, hogy nagyon éhes. Bánatos szemével megnyerte mindenki szívét, és Jakabot ezután a legénység tulajdonának tekintették. A kormányos ölelgette,

becézgette, mert neki is volt otthon egy Jakab nevű fia. A gyermek figyelmesen nézegetett mindent, szokatlan tehetséget árult el, ezért úgy döntöttek, hogy taníttatni kell. Így szereztek számára menedéket és iskolát Angliában. Jakab állami gondozottként nőtt fel ott.

Évek múlva, amikor hajóorvos lett, ugyanazon a hajón teljesített szolgálatot, amely egyszer őt, mint kisleányt vette fel. Ebben az időben háború dúlt az angolok és a franciák között. Egy nyári délután az angol hadihajó megtámadott egy francia hadihajót. Véres, hosszú ütközet után, este a francia hajónak le kellett húznia a zászlaját. Az angolok birtokukba vették a hajót, és így bőségesen adódott munkája az orvosnak a sebesültekkel. Ezek között szembetűnt neki egy idősebb, napbarnított ember, akinek golyó zúzta szét a lábát. Az orvos bekötözte, gondozta, a beteg pedig gyakran könnyek között hálálkodott. Jakab nem tudta megmondani, mi vonzotta őt különösen ehhez az emberhez. De nemsokára tudatnia kellett a beteggel, hogy a lábát levágják. Azonban ez sem segített - elközelített a vég.

- Doktor úr - szólt a beteg gyenge hangon -, jöjjön ide pár percre, már úgysem sokáig bírom.

Az orvos leült a haldoklóhoz, aki tovább beszélt: - Nagyon hálás vagyok önnek a szeretetéért, amellyel hozzám, szegény emberhez viszonyul. Szívesen adnék egy emléket, de másom nincs, csak ez az öreg Biblia. Ez a Biblia tett engem emberré, mert 50 évig úgy éltem, mint az állat, vagy még rosszabbul, ugyanis az állat az nem issza tele magát. Vegye ezt a könyvet, ebből egy jobb ország levegőjének illata árad, amely a léleknek egészségére van, és a halált könnyűvé teszi.

Az orvos emlékként átvette a Bibliát, bár nem sokra tartotta, nem értékelte. A haldokló ismét megragadta az orvos kezét és ezt mondta: - Most meg kell

hallgatnia a gyónásomat, ugyanis a szívemen van egy seb. Meg vagyok győződve, hogy Isten a bűneimet megbocsátotta, mégis a seb tovább vérzik. Iszákos voltam, és részegen Jakabot, a fiamat a tengerbe dobtam, amikor ő éhesen kenyeret kért. Ó, Jakabom, hol lehetsz?

Az orvos döbbent csodálkozással kiáltott fel: - Itt van a te Jakabod, apám! - és sírva leroskadt a haldokló előtt.

- Már napok óta figyeltelek téged és éreztem, hogy te az én Jakabom vagy - rebegette az apa. - Bocsáss meg nekem! Pokol volt az életem, de Isten kegyelme az enyém lett.

Röviddel ezután elhunyt a beteg. Az orvos fogta a könyvet, és bizonyára semmi kincsért nem adta volna oda azt senkinek. Olvasta, kutatta, és megtalálta benne a kegyelem igazságát az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által.

Közreadta: H.A.

Gondolatok

- „Istent megismerni, Istenben hinni: ez a lehető legjobb dolog, ami történhet az életedben, mert Ő képes arra, hogy még azt is jóra fordítsa, ami első pillantásra a legrosszabbnak tűnik. Így válhat a kínlódás értékes leckévé, a szenvedés erővé, a hibák sorozata sikerré.”
(Nick Vujcic)
- „Minden, amire szükséged van, mélyen benned él és várja, hogy megmutatkozhasson. Csak maradj csendben és adj időt, hogy ami belül van, megtalálhasson téged.”
(Caddy Eileen)
- „Hiába keresi az utat az, aki nem tudja, hová akar menni.”
(Hidas Antal)

- „Most tanultam meg, hogy nem arra kértem Istent, hogy teljesítse azt, amit én elterveztem, hanem hogy segítsen megérteni, mi az értelme annak, amit ő tesz velem.”
(Wass Albert)
- „Te nemcsak olyan forrás vagy, amelyik engedi magát megtalálni. Te az a forrás vagy, amelyik maga indul el megkeresni a szomjazókat.”
(Sören Kierkegaard)
- „Istené a hullám és a szél, de a vitorla és a kormány, amellyel a kikötőt elérhetitek, a tiétek.”
(Gorch Fock)
- „Egyedülálló hangszer vagy Isten kezében. Engedd, hogy a Lélek által megszólaljon benned az üzenet, melyet rajtad keresztül szeretne közölni az Úr.”
(Simon András)
- „Mert annyit érek én, amennyit ér a szó...”
(Radnóti Miklós)
- „Isten sosem hagy el! Akkor van csak igazán veled, amikor kételkedni kezdesz benne.”
(A.O.Esther)
- „Mindenki lehet nagy ember... mert bárki képes másokat szolgálni. A szolgálathoz nem kell egyetemi végzettség. Nem kell hozzá egyeztetni az alanyt az állítmánnyal. Csak hálátelt szív kell hozzá, szeretettől áthatott lélek.”
(Martin Luther King)

ADJ HÁLÁT A ROSSZÉRT!

Testvér, hidd: kell a nyomorúság,
a csontjaidat tépő áldott fájdalom.

Kell a kenyérgond, kell a csalódás,

Kellenek a tövisek az utadon.

Kellenek az eltemetett álmok.

Kell a halál árnyékának völgye,

Kell a meg nem értés, kell a ravatal,

hol csak a jó Pásztor vesszője

vigasztal.

Óh, áldott perc, melyben megfogod a

Kezet,

mely be is kötöz, hogyha megsebez.

Áldott viharok, zúgó, vad szelek,

melyek közelebb kényszerítenek.

Csontjaidat tépő, áldott fájdalom,

melyre csak Nála van gyógyír,

nyugalom.

Óh, áldott óra, áldott pillanat,

mikor a próbákért ajkad hálát ad.

Bár bajok vesznek téged is körül,

kezed simogatva könnyeket töröl

Adj hálát testvér a meghalt álmokért,

a kenyér gondért, a ravatalért,

minden rosszért, mely Hozzá

kergetett,

S a keresztért, mely élted üdve lett!

(Túrmezei Erzsébet)

Gyülekezetünk betegei

Ádány Vince és neje

Gálffy Imre

Hetzke József

Kántor Ida

Kántor Imréné

Kiss Tamara

Liptai Sándorné

Magyar Gyula

Nagy Sándor

Oláh Zsolt

Ráduly Emil és neje

Rumbold Gyula

Sebők Györgyné

Szabó László

Szalay Mihályné

Szebeni Gyula és neje

Széll Imréné

Szikszai Lajosné

Tóth Imréné

Vida Sándorné

**Az Úr előtt való öröm erőt ad nektek!”
(Neh 8:10/b.)**

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Ujvári Ferenc lekipásztornál és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Aki elment közülünk

Mészáros Sándor
1921. március 29-én született Gáborjánban egy gazdálkodó családban. Hét éves korától Szentpéterszegen nőtt fel négy testvérével együtt, akik közül ketten

élnek. Mintegy hetven tagú gyülekezetben szolgált fiatalként. A háború alatt 1942-ben behívták katonának a szolnoki vadászpülökhöz földi szolgálatra. 1945 augusztusában kötött házasságot Cs. Mészáros Margittal. Egy évvel később feleségével Budapestre költöztek. Ekkor lettek mindketten a József utcai Baptista

